

На другия ден, рано сутринта, богаташът изпратил ратая на ливадата и му казал да коси, докато е свѣтло.

Цѣль ден работил ратаят. Уморенъ, той се върналъ късно вечерта вкѣщи. Но богаташът му казалъ:

— Защо се върна?

— Какъ защо? Слънцето залѣзе!

— Не е така! Азъ ти казахъ: ще косишъ, докато е свѣтло. Слънцето залѣзе, но изгрѣ неговата сестра — луната. А тя не свѣти по-лошо отъ него.

— Че какъ тъй? Безъ почивка ли трѣбва да работя? — учудилъ се ратаят.

— Чакай, чакай! Ти май се сърдишъ? — казалъ богаташът.

— Не, не се сърдя, само много се уморихъ. Да си отдѣхна поне мѣничко, — отговорилъ ратаят заплетено и трѣгналъ отново за ливадата.

Косилъ той, докато залѣзла и луната, но следъ нея изгрѣло пакъ слънцето.

Уморенъ, той падналъ на земята.

Да сж проклет и ливадата ти, и хлѣбътъ ти, и паритѣ! — започналъ да кълне той.

При тѣзи думи, отъ невидѣлица се появилъ богаташът.

— Ти май се сърдишъ? Тогава или ми плати сто жълтици, или ще останешъ да ми работишъ безъ пари десетъ години.

Ратаят не знаелъ какво да прави — нито ималъ пари, нито могълъ да остане на работа при такъвъ човѣкъ.

Мислилъ, мислилъ, па накрай далъ на богаташа разписка за сто жълтици и се върналъ вкѣщи съ праздни рѣце.

— Какъ върви работата? — попиталъ го по-малкиятъ братъ.

Голѣмиятъ братъ му разказалъ всичко.

— Не е голѣма бедата, — успокоилъ го малкиятъ братъ. — Остани ти сега вкѣщи, а азъ ще отида да му стана ратай.

Отишелъ.

Богаташътъ и нему предложилъ сжщото условие — ако се разсърди, да му плати сто жълтици, или да му работи безплатно десетъ години.

— Не, малко е! — казалъ малкиятъ братъ. — Ако ти се разсърдишъ ще ми платишъ двесте жълтици; ако се раз-

сърдя азъ — азъ пѣкъ ще ти платя толкова, или ще остана да ти работя двадесетъ години безъ пари.

— Добре! — радостно се съгласилъ богаташътъ. (Краятъ въ кн. 8)

